

Frei Tamás - Rejtélyes utakon a lóhús

2013 február 17. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Lóhúsbotrány – körülbelül ezzel az egy szóval írható le az a (m?) felháborodás, amely a Romániában levágott lóhús európai körútjáról kiderült.

A „m?” szócskát azért illeszténém a felháborodás elé, mert a román lóhúst mindig is az étkez?asztalra szánták. A

felirattal van csak baj, nem a hússal. Nem mérgező?, nem lesz senkinek baja tőle. Romániában ugyanis esznek lóhúst, mint ahogy a világ számtalan más országában is. Emiatt ott például soha nem adnak fenilbutazont a lovaknak (amit Angliában a „csak” versenyzésre tartott lovak esetében állítólag még mindig megtesznek).

Sőt, a cinikus reakciók szerint a román darált lóhússal készül? lasagne finomabb, mint a zsíros, állagjavítókkal felpécizett, gyorshízalt tömeghúsokból készül?. A lóhús magas fehérje- és alacsony kalóriatartalmú, az egyik legértékesebb vörös hús. Nincs baj a telített zsíraival sem, hiszen a ló növényvel táplálkozó állat.

Egyszerűen csak a tudatunkkal van baj (főleg az angolokéval). Azért háborgunk, mert mi nem esszük meg a lovainkat. Megesszük a sertést (vajon tisztább állat?), de nem esszük meg a patkányt, ami pedig Kínában százmilliók csemegéje. Mint ahogy Thaiföldön a kutyafasírt. A most barbárok eljöveteléről cikkez? franciák kifejezetten imádják a békát, a csigáról már nem is beszélve.

Azért provokálom önöket, hogy átlendülhessünk a (m?)-felháborodás érzelmi vonalán, és elmerülhessünk az igazi problémában. Az Európán belüli árukereskedelem egymással alig érintkez? nemzeti hatóságai által ellenőrzött, de valójában ellenőrizhetetlenül kaotikus élelmiszer-viszonyaiban.

A romániai lóhúst például, mint most kiderült, először egy ciprusi húsbróker cég vásárolta meg (gondolom, adózási okokból), aztán átadta egy holland kereskedőirodának, amely eladta egy francia darálóüzemnek, az továbbértékesítette egy svéd fagyasztócégnek, az meg visszaárulta egy másik francia vállalatnak, amelyik olasz receptet készített belőle, és végül elküldte Angliába, ahol a fogyasztók hányingert kaptak. Román lóhúsként indult, és útközben marhahúsos olasz lasagne lett belőle.

De hol? Ki csalt a folyamat melyik pontján? Jó kérdés, és gondolom, ennek most biztosan utánajárnak. Ennek igen. De ettől még holnaptól nem lehetünk biztosak abban, hogy az van minden más húskészítmény zacskójában, fagyasztott dobozában és konzervesüvegében, amit ráírtak.

Made in Europe. Európában gyártották. De pontosan hol, ki és mit?

Minderről Amerika példája jut eszembe, ahol már túl vannak ezen. Itt már évekkorábban lezajlottak ugyanezek a botrányok, bejutottak a rejtett kamerák a húsfeldolgozó üzemekbe, hamburgerláncok kifizetőibe, és végigbotránkozta a vásárlóközönség a gyomorforgató felvételeket. Vágóhidakon, darálóüzemekben, mindenhol.

Olyan állat-egészségügyi osztályozó rendszer lett a vége, hogy aligha tudnék itt olyan húst venni, amelyen ne szerepelne egyértelmű minősítési logó, amely alapján a kezemben tartott húst adó állat teljes életvilágossá válik. Nemcsak az, hogy mivel etették, mekkora térben élt, látott-e legelőt, friss fűvet, ketrecet, hanem még az is,

hogyan ugyanazon a farmon élt-e egész életében, ahová született. Amerika ezen a fronton tényleg messze van Európától.

- Kapcsolódó anyagok
- [Fokozottan ellen?rzik a pangasius halakat](#)
- [Gyorséttermi botrány Kínában](#)
- [Újabb élelmiszerbotrány Kínában](#)

Frei Tamás - metropol.hu

Ajánló